

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2511/03
18.11.2003. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Љубодрага Пљакића и Слободана Милошевића, чланова већа, са саветником Надеждом Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "И" АД, кога заступа адвокат Т., против туженог Министарства за рад и запошљавање Републике Србије у ..., ради поништаја решења бр. 164-03-00447/2003-04 од 17.6.2003. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 18.11.2003. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за рад и запошљавање Републике Србије у ... бр. 164-03-00447/2003-04 од 17.6.2003. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења инспектора рада Министарства за рад и запошљавање, Сектора инспекције рада, Одсека инспекције рада у ... са седиштем у ... бр. 380-117-231/6-03-04 од 11.3.2003. године, којим му је наложено да закључи уговор о раду у писаном облику са Ј. са даном ступања на рад именоване и поднесе пријаву за обавезно социјално осигурање у року од 8 дана од дана пријема решења.

У тужби којом је покренуо управни спор тужилац, преко пуномоћника, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права с обзиром да је Ј. код тужиоца обављала сезонске, односно привремене и повремене послове преко упута омладинске односно студентске задруге о чему постоји документација делимично код тужиоца, а делимично код задруге. Сматра да је тужени орган погрешно применио одредбе члана 16., 17. и 18. Закона о раду, које се односе на радни однос и уговор о раду, јер се ради о пословима из члана 124. и 125. Закона, односно о привременим или повременим пословима за које се не закључује уговор о раду. Стога инспектор рада није имао овлашћење да наложи закључивање уговора о раду са наведеном радницом у писаном облику нити такво његово овлашћење произлази из одредбе члана 158. наведеног закона. Осим тога, тужилац није у уговорном односу са Ј., с обзиром да има закључен уговор са задругом и да накнаду за рад ове раднице уплаћује ... а не њој директно, па како сматра да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Предложио је да се тужба уважи а оспорено решење поништи.

У одговору на поднету тужбу тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

По разматрању списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења с обзиром да тужилац са запосленом није закључио уговор о раду пре ступања на посао, то се у смислу члана 18. став 2. Закона о раду има сматрати да је запослена засновала радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Врховни суд Србије налази да се овакав закључак туженог органа не може прихватити као правилан, с обзиром да у списима предмета нема доказа у прилог тако утврђеном чињеничном стању (записник инспектора о извршеној контроли и др.), јер су суду достављени само оспорено решење, првостепено решење и жалба тужиоца на првостепено решење.

Стога се не може закључити како су управни органи утврдили да је Ј. у РЈ тужиоца "М" у ..., била радно ангажована у складу са одредбом члана 16. став 1. Закона о раду ("Сл. гласник РС" бр. 70/01, 73/01), а не на обављању повремених или привремених послова из делатности тужиоца преко упута задруге у складу са одредбом члана 124. и 125. наведеног закона.

По налажењу Врховног суда Србије, у проведеном поступку је потребно утврдити карактер радног ангажовања Ј. код тужиоца, провером пословних књига тужиоца, да ли постоји закључен уговор са задругом о радном ангажовању радника, како су и да ли су вршене исплате зараде ангажованој радници од стране тужиоца, или је исплата вршена задрузи преко које је ангажована, што се може утврдити и провером пословних књига те задруге.

У том поступку, морају се узети изјаве овлашћених лица тужиоца и задруге, као и ангажоване раднице у складу са одредбом члана 9. а у вези члана 133. Закона о општем управном поступку.

Од утврђеног чињеничног стања зависи и овлашћење инспектора рада да тужиоцу наложи отклањање пропуста у вези радног ангажовања наведеног радника. Према ставу суда инспектор има овлашћење да у складу са одредбом члана 158. став 1. Закона о раду, кроз отклањање неправилности утврђених приликом контроле, наложи и закључење уговора о раду уколико радно ангажовање радника има карактер радног односа, али не и уколико се ради о ангажовању са карактером неког другог уговорног односа, што не би било у складу са цитираном одредбом закона, већ би представљало прекорачење овлашћења инспектора рада.

Са изложеног, како се законитост оспореног решења не може са сигурношћу испитати, то је Врховни суд Србије применом одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у складу са чланом 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 18.11.2003. године, У. 2511/03

Председник већа, судија,

Олга Ђуричић, с.р.

Записничар,

Надежда Николић, с.р.

За тачност отправка

дљ.